

[I. A. Hansen.]

dets Brugbarhed som et Korps, Nationen i givet Tilfælde kan have Tillid til.

Begge de højtærede Ministre sluttede deres Svartaler med nogle politiske Betragtninger henvendt til mig. De fortalte mig i en meget indtrængende Tone, at Venstre og jeg aldeles ikke skulde komme og diktere Regeringen, hvilket Grundlag der skulde forhandles paa. Det var Situationen ikke til. Den højtærede Forsvarsminister lod Valgtallene tale, men han lod dem desværre ikke tale Sandhed. Han fortalte, at Valget havde givet til Resultat, at Socialdemokraterne, det radikale Venstre og Retsforbundet tilsammen havde mønstret 770 000 Vælgere overfor Venstres og de Konservatives 636 000, og den højtærede Forsvarsminister kom derefter til det Resultat, at der havde altsaa vist sig et Flertal paa 134 000 Vælgere for dette Forslag. Men med hvilken Ret stiller den højtærede Minister dette Regnestykke op? Med hvilken Ret regner han Retsforbundet med paa Regeringspartiernes Side i denne Opgørelse? Retsforbundets Repræsentanter her i Salen har givet Tilsagn om Støtte til en Enkelthed i Forslaget, nemlig Frivilligheden i Henseende til Mandskabets Tilvejebringelse. Men ellers har Partiet gennem sin Ordfører udtalt sig særdeles skarpt mod hele Forslaget. Derfor kommer den højtærede Minister virkelig til at trække dette Partis, Retsforbundets, Stemmer fra i sin Opgørelse. Tilbage bliver 106 000 Stemmers Flertal, her i Tinget et Flertal paa to Mandater over Halvdelen. Jeg vil, naar man pukker paa dette Flertal, sige, at Verden har set større Majoritet end to Stemmer. Og hvad vandt Regeringspartierne saa denne Majoritet paa? Var det fortrinsvis paa Militærspørgsmaalet? Nej, langt fra! Jeg underkender ikke, at den fuldkommen taabelige Agitation, som blev sat i Scene med Giftgas og Folkemord, kan have virket en Del. Men der var ved Valget Kiler der trak meget bedre end Militærspørgsmaalet, Giftgas, Folkemord og al den Slags. Det var Kiler som højere Løn til Tjenestemænd, højere Aldersrente, højere Invaliderente, større Tilskud til Sygekasser og Arbejdsløshedskasser og alt det. Det var de Kiler, som trak paa Valgdagen. Hvorledes de Vælgere, som stemte i Henhold til disse Løfter, jeg her har omtalt, befinder sig i dette Øjeblik, skal jeg ikke komme ind paa; det kan man kun gisne om. Men jeg gentager: Flertallet, som altsaa ikke overvejende er vundet paa den Sag, vi her behandler, kunde i Sandhed være større. Det er et Flertal, javel, et Flertal, man kan

regere paa, bevares, men det er ikke et Flertal, man kan sprælle med.

Jeg har ikke sagt, at vi fra vor Side vil diktere Regeringen og dens Partier noget. Men vi vil forhandle, saafremt Regeringen indbyder dertil. Jeg har tilføjet, at vi vil ikke modtage et Diktat. Jeg har henstillet, at man begyndte Forhandlingen dér, hvor man slap i Fjor, med under Regeringens Ledelse at forsøge paa at finde et andet, et samlende Grundlag for Behandlingen af hele denne Sag. Det er saa til syvende og sidst Spørgsmaalet, om Regeringen har Lyst til og Interesse i at gøre dette Forsøg, eller om den har større Interesse i at bruge denne Sag til politisk Rummel i nogle Aar endnu. Det maa Regeringen selv om. Det vil nu vise sig i Løbet af faa Uger, om Regeringen agter at optræde som Regering eller som politisk Pælemusling. Saafremt Regeringen ønsker det første, saafremt den ønsker at optræde som Regering, saa overtager den sin naturlige Funktion som Leder af Forhandlingen mellem Partierne og som Mægler mellem de to Ting, der staar med forskelligt Flertal. Det er den Opgave, som ikke alene sidste Valgdag, men som selve Forfatningen anviser Regeringen.

Men ønsker Regeringen derimod at optræde som Pælemusling, politisk talt, saa suger den sig fast paa sin Pæl, i dette Tilfælde en meget skrøbelig Pæl, og lader Søen gaa hen over denne Pæl. Vi skal i saa Tilfælde vide at klare vort Ansvar overfor Sagen og overfor Nationen ved at foretage de Skridt, som Situationen kræver. For øvrigt vil vi afvente dette Forslags Behandling her i Tinget og Optakten i Udvalget. Forløbet af Forhandlingerne vil være bestemmende for, hvad vi yderligere vil foretage os i denne Sag.

Men inden jeg slutter, vil jeg gentage: Tiden er nu ikke inde til tomme Demonstrationer eller taagede Talemaader; Tiden er inde til en alvorlig Erkendelse af Forholdene og Opgaverne, og jeg tilføjer: af politisk foreliggende Muligheder.

Parkov: Det ærede Medlem Hr. Jesper Simonsen, desuden baade Forsvarsministeren og Indenrigsministeren og for øvrigt den ærede Ordfører for Socialdemokratiet var alle enige om, at det fra alle Sider skulde være erkendt, at den nuværende Forsvarsordning, Ordningen af 1922, aldeles ikke duer. De ærede Herrer siger, at det skulde være erkendt overalt. Men hvorfra de nævnte Herrer har deres Viden i saa Henseende, kan jeg ikke se. Jeg kan ikke se, at de har noget som helst